

Consiliul Superior al Magistraturii

**Judecătoria CHIȘINĂU
(sediul Ciocana)**

MD-2044, mun. Chișinău
str. Mihai Sadoveanu, 24/1
tel: 022-34-26-20, fax: 022-44-10-90

Высший Совет Магистратуры

**Суд КИШИНЭУ
(офис Чокана)**

MD-2044, мун. Кишинэу,
ул. Михай Садовяну 24/1
тел: 022-34-26-20, факс: 022-44-10-90

21.06.2017

Dosar nr.1-74/2017

Curtea Constituțională a Republicii Moldova
Mun. Chișinău, str. A. Lăpușeanu 28

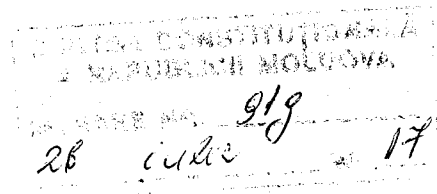
Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana), vă expediază sesizarea cu privire la excepția de neconstituționalitate a art.307 Codul penal, depusă de către apărătorul AFANAS Marin, care acționează în apărarea drepturilor și intereselor legale ale inculpatei ANDRIAȘ Liliana, în cauza penală de învinuire a lui Andriaș Liliana, născut la 17 aprilie 1966, în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 33, 307 alin.2 lit.c) Codul Penal al Republicii Moldova.

Anexă:

- Încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) de ridicare a excepției de neconstituționalitate;
- Sesizarea apărătorului AFANAS Marin;
- Copia proceselor verbale;
- Copia rechizitoriului.

Președintele completului,
Judecător

Șirbu Victoria

Dosarul nr. 22-1-1379-23022017 (nr. 1-74/17)

ÎNCHEIERE

16 iunie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana)
Completul de judecată în componența:
Președintele completului, judecătorul Sîrbu Victoria
Judecătorii Panfil Cristina și Chironeț Ioana
Grefierul Serbușco Mihaela
Cu participarea:
acuzatorului de stat Iachimovschi Octavian
apărătorului Afanasie Marin

examinînd în ședință de judecată publică preliminară cauza penală de învinuire a lui Andriaș Liliana Ion în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. c) din Codul penal al Republicii Moldova,

constată:

În procedura Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) se află spre examinare cauza penală privind învinuirea lui Andriaș Liliana Ion în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. c) din Codul penal al Republicii Moldova.

În ședința de judecată din 15 iunie 2017, apărătorul inculpatului – avocatul Afanas Marin, a înaintat cerere prin care a solicitat sesizarea Curții Constituționale privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) din Codul penal, care contravin art. 22 din Constituție și art. 7§1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, combinate cu art. 114, 116 alin. (1) și (6), 119, 120 din Constituție, și încalcă drepturile judecătorului Andriaș Liliana Ion garantate de art. 22 din Constituție și art. 7§1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum și dreptul lui la inviolabilitatea personală la îndeplinirea justiției garantat prin principiile instituite de art. 114, 116 alin. (1) și (6), 119, 120 din Constituție și art. 6§1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În motivarea cererii avocatul Marin Afanas a indicat că conform ordonanței de punere sub învinuire din 27.01.2017 și a rechizitoriului, procurorul în Procuratura Anticorupție, o învinuiește pe ex-judecătorul Liliana Andriaș de săvârșirea faptei care rezumativ constă în aceea că dânsa ar fi pronunțat cu bună-știință două ordonanțe judecătorești irevocabile din data de 26.11.2012 și 01.07.2013 contrare Codului de procedură civilă și a Legii cambiei nr. 1527 din 22.06.1993. Actul de învinuire este fondat pe dezacordul procurorului cu soluția adoptată de ex-judecătorul Liliana Andriaș și opinia că ex-judecătorul ar fi fost obligat să nu dea curs cererilor și să refuze primirea cererilor de eliberare a ordonanțelor judecătorești.

Aceste acțiuni ale ex-judecătorului Liliana Andriaș au fost calificate juridic de către procuror ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, soldate cu urmări grave, prevăzută de art. 307 alin. (2) lit. c) din Codul penal.

Astfel, în fapt ex-judecătorul Liliana Andriaș se învinuiește de pronunțarea cu bună-știință a două ordonanțe judecătorești irevocabile din data de 26.11.2012 și 01.07.2013 contrare legii, iar în drept acțiunile ei au fost calificate ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, soldate cu urmări grave, prevăzută de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Aplicarea extensivă, prin analogie, a legii penale și punerea sub învinuire a ex-judecătorului doar în baza dezacordului procurorului cu privirea la actul judecătoresc pune

la îndoială serioasă constituționalitatea art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal, independența justiției, securitatea raporturilor juridice, independența și securitatea personală a judecătorilor în îndeplinirea justiției.

Consideră că articolul 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) din Codul penal, în partea în care dispozițiile lui ar admite tragerea la răspunderea penală a judecătorului pentru pronunțarea de către el cu bună-știință a unei ordonanțe judecătorești contrare legii, ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, contravine art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 116 alin. (1) din Constituție, privind independența judecătorului, și încalcă dreptul ex-judecătorului Liliana Andriaș garantat de aceste norme constituționale și convenționale.

Astfel, conform art. 22 din Constituție, nimeni nu va fi condamnat pentru acțiuni sau omisiuni care, în momentul comiterii, nu constituie un act delictuos.

Prevederile art. 54 alin. (3) din Constituție nu admit nici o restrângere a drepturilor proclamate în art. 22 din Constituție.

Curtea Constituțională, în hotărârea nr. 14 din 27.05.2014 pentru controlul constituționalității art. II al Legii nr. 56 din 04.04.2014 pentru completarea art. 60 din CP (prescripția tragerii la răspundere penală), a reținut că, "... în materie penală, preeminența dreptului generează următoarele principii și anume: principiul legalității infracțiunilor și pedepselor; principiul inadmisibilității aplicării extensive a legii penale, în detrimentul persoanei, în special prin analogie; ..." (vezi § 45 a hotărârii)

Aceste principii în materie penală sunt garantate și de art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Sub acest aspect, Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin hotărârea din 22.11.1995 în cauza S.W. versus Regatul Unit a statuat la § 35 că "... art. 7 nu se limitează la interzicerea aplicării retroactive a legii penale în detrimentul acuzatului. Acest articol consacră de asemenea într-un mod general și principiul dreptului penal *nullum crimen, nulla poena sine lege*, precum și principiul, conform căruia o lege penală nu poate fi interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului, în special prin analogie..."

Tot în această hotărâre, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a menționat la § 34 că „art. 7 urmează a fi interpretat și aplicat așa, cum rezultă din obiectul și scopul lui, și în așa mod, încât să se asigure o protecție efectivă împotriva urmărilor și condamnărilor penale arbitrare ...”. Or, conform art. 15 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu se îngăduie nici o derogare de la dispozițiile art. 7 din Convenție, chiar și în caz de război sau alt pericol public ce amenință viața națiunii”.

Totodată a indicat că art. 14 alin. (1) din Codul de procedură civilă statuează că la judecarea pricinilor civile în prima instanță, actele judiciare se emit în formă de hotărâre, încheiere și ordonanță.

Conform art. 344 și art. 351 din Codul de procedură civilă, ordonanța judecătorească este un act judecătoresc de dispoziție dat unipersonal de judecător în cazul pretențiilor specificate la art. 345 din Codul de procedură civilă cu statut juridic special ce o deosebește distinct de hotărârea judecătorească prin care se soluționează fondul pricinii.

Dispozițiile art. 307 din Codul penal, prevăd ca infracțiune: (1) Pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri contrare legii... (2) Aceiași acțiune: a) legată de învinuirea de săvârșire a unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave; c) soldată cu urmări grave ...

Prin urmare, indică că dispozițiile art. 307 din Codul penal prevăd în mod exhaustiv și concret actele judecătorești pronunțate ilegal cu bună-știință de către judecător ca infracțiune. Odată ce pronunțarea cu bună-știință a unei ordonanțe judecătorești contrare legii nu este prevăzută ca infracțiune în art. 307 din Codul penal, răspunderea penală pentru

pronunțarea cu bună știință a ei de către judecător conform art. 22 din Constituție și art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului se exclude.

Indică că la caz, ex-judecătorul Andriaș Liliana în fapt se învinuiește de pronunțarea cu bună-știință a ordonanței judecătorești irevocabile din 26.11.2012 și 01.07.2013 contrare legii, iar în drept acțiunile lui au fost calificate ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, soldate cu urmări grave, prevăzută de art. 307 alin. (2) lit. c) din Codul penal. Însă art. 307 din Codul penal nu prevede clar și concret faptul care din actele judecătorești contrare legii enumerate în mod exhaustiv în dispozițiile lui, ar trebuie pronunțate cu bună-știință de judecător contrar legii, pentru ca acțiunile sale să fie calificate ca infracțiune. Odată ce ordonanțele judecătorești nu se includ în categoria de acte prevăzute la art. 307 din Codul penal, tragerea la răspundere penală pentru fapta de pronunțarea a două ordonanțe, prin interpretarea extensivă de către procuror a noțiunii de ordonanță judecătorească ca și hotărâre și aplicarea prin analogie a noțiunii de hotărâre prevăzută de art. 307 din Codul penal și în cazul ordonanțelor, este contrară art. 22 din Constituție și art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Articolul 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) din Codul penal, în partea în care dispozițiile lui prevăd răspunderea penală a judecătorului pentru pronunțarea de către el cu bună-știință a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri irevocabile, neanulate de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege, însă declarată ca fiind contrară legii de către procuror sau organul de urmărire penală în mod arbitrar, contravin art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, combinat cu art. art. 114, 116 alin (1) și (6), 119, 120 din Constituție și art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În ședința de judecată apărătorul Marin Afanas și inculpatul Andriaș Liliana au susținut cererea și au solicitat admiterea acesteia. La fel, au susținut că pînă la moment nu este o hotărâre a Curții Constituționale, avînd ca obiect examinarea dispozițiilor art. 307 din Codul penal și practicii de aplicare a lor sub aspectele invocate. Excepția de neconstituționalitate a art. 307 din Codul penal ridicată de Curtea Supremă de Justiție în cadrul dosarului Manole vs Consiliul Superior al Magistraturii ține de alte aspecte, decît cele invocate în prezenta cauză penală.

Acuzatorul de stat Iachimovschi Octavian în ședința de judecată a indicat că solicitarea privind sesizarea Curții Constituționale este un drept al inculpatei, care nu poate fi îngrădit.

Audiind opiniile participanților la proces, studiind materialele cauzei penale, analizînd solicitarea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, completul de judecată consideră că cererea urmează a fi admisă din următoarele considerente.

Potrivit art. 7 alin. (3) din Codul de procedură penală dacă, în procesul judecării cauzei, instanța constată că norma juridică ce urmează a fi aplicată contravine prevederilor Constituției și este expusă într-un act juridic care poate fi supus controlului constituționalității, judecarea cauzei se suspendă, se informează Curtea Supremă de Justiție care, la rîndul său, sesizează Curtea Constituțională.

Conform art. 135 alin. (1) lit. g) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin. (1) lit. g) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art. 4 alin. (1) lit. g) din Codul jurisdicției constituționale, rezolvarea excepțiilor de neconstituționalitate a actelor normative ține de competența Curții Constituționale.

Curtea Constituțională prin Hotărîrea nr. 2 din 09 februarie 2016, la pct. 82, a relevat că ”Judecătorul ordinar nu se va pronunța asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, ci se va limita exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții: (1) obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție; (2) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau indică că este ridicată de către instanța de judecată din

oficiu; (3) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; (4) nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate”.

Din conținutul solicitării de ridicare a excepției de neconstituționalitate, completul reține că acesta invocă neconstituționalitatea art. 307 din Codul penal al Republicii Moldova, în sensul corespunderii cu art. 22 din Constituția Republicii Moldova și art. 7§1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Astfel, verificînd aspectul întrunirii condițiilor stabilite de Curtea Constituțională prin Hotărîrea nr. 2 din 09 februarie 2016, completul menționează că art. 307 din Codul penal a constituit obiect al controlului constituționalității, existînd în acest sens o hotărîre a Curții Constituționale. Completul de judecată atestă că, hotărîrea Curții Constituționale nu se referă la temeiurile și motivele invocate de către apărare în cererea expusă, existînd o diferență esențială a sesizării Curții Supreme de Justiție, și cea expusă în prezenta cauză de către apărare. Or, în prezenta cauză penală actul judecătoresc nu este anulat, așa cum au fost circumstanțele sesizării precedente privind excepția de neconstituționalitate a art. 307 din Codul penal al Republicii Moldova.

Or, în urma analizei Hotărîrii integrale a Curții Constituționale nr. 12 din 28 martie 2017, făcută publică la data 28 aprilie 2017, completul reține că deși la caz, există o hotărîre anterioară a Curții Constituționale, aceasta are la bază alte temeiuri și motive de solicitare a excepției de neconstituționalitate.

Din aceste considerente, completul ajunge la concluzia că în prezent suntem în prezența unor temeiuri și motive noi, ceea ce implică necesitatea admiterii prezentei cererii de sesizare a Curții Constituționale.

În conformitate cu prevederile art. 7 alin. (3), 342 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, Hotărîrii Curții Constituționale nr. 2 din 09 februarie 2016, completul de judecată

DISPUNE:

Se admite cererea avocatului Marin Afanas în calitate de apărător al ex-judecătorului Andriaș Liliana privind sesizarea Curții Constituționale referitor la verificarea constituționalității art. 307 din Codul penal al Republicii Moldova, ca fiind întemeiată.

Se sesizează Curtea Constituțională cu privire la realizarea controlului constituționalității prevederilor art. 307 din Codul penal al Republicii Moldova, sub aspectul corespunderii cu art. 22 din Constituție și art. 7§1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, combinate cu art. art. 114, 116 alin. (1) și (6), 119, 120 din Constituție.

Se suspendă procesul penal în cauza penală de învinuire a lui Andriaș Liliana în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. c) din Codul penal al Republicii Moldova pînă la adoptarea soluției de către Curtea Constituțională.

Se remite Curții Constituționale prezenta încheiere, sesizarea apărătorului Marin Afanas în interesele inculpatei Andriaș Liliana, cu actele anexate, copia rechizitoriului și copia procesului verbal al ședinței de judecată.

Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
Judecătorul

Judecătorii:

Șirbu Victoria

Panfil Cristina

Chironeț Ioana

Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana)

Solicitant: Avocatul **Marin Afanas**
În calitate de aparător al ex-judecătorului
Liliana Andriaș, învinuită în comiterea infracțiunii
prevăzută de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal

CERERE

de sesizare a Curții Constituționale cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate a art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal, sub aspectele menționate în prezenta cerere, aplicat în cauza penală privind învinuirea ex-judecătorului Andriaș Liliana Ion în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal.

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI ȘI NECESITATEA RIDICĂRII EXCEPȚIEI DE NECONSTITUȚIONALITATE.

1. În procedura judecătorei Chișinău sediul Ciocana spre judecare în prima instanță se află cauza penală privind învinuirea ex-judecătorului Liliana Andriaș în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal.

2. Conform ordonanței de punere sub învinuire din 27.01.2017 și a rechizitoriului, procurorul în Procuratura Anticorupție Octavian Iachimovschi o învinuiește pe ex-judecătorul Liliana Andriaș de săvârșirea faptei care rezumativ constă în aceea că dânsa ar fi pronunțat cu bună-știință două ordonanțe judecătorești irevocabile din data de 26.11.2012 și 01.07.2013 contrare Codului de procedură civilă și a Legii cambiei nr. 1527 din 22.06.1993. Actul de învinuire este fondat pe dezacordul procurorului cu soluția adoptată de ex-judecătorul Liliana Andriaș și opinia că ex-judecătorul ar fi fost obligat să nu dea curs cererilor și să refuze primirea cererilor de eliberare a ordonanțelor judecătorești.

Aceste acțiuni ale ex-judecătorului Liliana Andriaș au fost calificate juridic de către procurorul Octavian Iachimovschi ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, soldate cu urmări grave, prevăzută de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Astfel, în fapt ex-judecătorul Liliana Andriaș se învinuiește de pronunțarea cu bună-știință a două ordonanțe judecătorești irevocabile din data de 26.11.2012 și 01.07.2013 contrare legii, iar în drept acțiunile lui au fost calificate ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, soldate cu urmări grave, prevăzută de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Aplicarea extensivă, prin analogie, a legii penale și punerea sub învinuire a ex-judecătorului doar în baza dezacordului procurorului cu privirea la actul judecătoresc pune la îndoială serioasă constituționalitatea art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal, independența justiției, securitatea raporturilor juridice, independența și securitatea personală a judecătorilor în înfăptuirea justiției.

II. EXPUNEREA PRETINSEI SAU A PRETINSELOR ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUȚIEI, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ÎN SPRIJINUL ACESTOR AFIRMAȚII.

3. Considerăm că art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal, este neconstituțional sub următoarele aspecte.

3.1. Articolul 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal, în partea în care dispozițiile lui ar admite tragerea la răspunderea penală a judecătorului pentru pronunțarea de către el cu bună-știință a unei ordonanțe judecătorești contrare legii, ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, contravine art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Ct.E.D.O., art. 116 al. (1) din Constituție, privind independența judecătorului, și încalcă dreptul ex-judecătorului Liliana Andriaș garantat de aceste norme constituționale și convenționale.

Astfel, conform art. 22 din Constituție, nimeni nu va fi condamnat pentru acțiuni sau omisiuni care, în momentul comiterii, nu constituie un act delictuos.

Prevederile art. 54 alin. (3) din Constituție nu admit nici o restrângere a drepturilor proclamate în art. 22 din Constituție.

Curtea Constituțională, în hotărârea nr.14 din 27.05.2014 pentru controlul constituționalității art. II al Legii nr. 56 din 04.04.2014 pentru completarea art. 60 din CP (prescripția tragerii la răspundere penală), a reținut că, "... în materie penală, preeminența dreptului generează următoarele principii și anume: principiul legalității infracțiunilor și pedepselor; principiul inadmisibilității aplicării extensive a legii penale, în detrimentul persoanei, în special prin analogie; ..." (vezi § 45 a hotărârii)

Aceste principii în materie penală sunt garantate și de art. 7 din Ct E.D.O.

Sub acest aspect, Ct.E.D.O. prin hotărârea din 22.11.1995 în cauza S.W. versus Regatul Unit a statuat că "... art. 7 nu se limitează la interzicerea aplicării retroactive a legii penale în detrimentul acuzatului. Acest articol consacră de asemenea într-un mod general și principiul dreptului penal *nullum crimen, nulla poena sine lege*, precum și principiul, conform căruia o lege penală nu poate fi interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului, în special prin analogie..." (vezi § 35 a hotărârii)

Tot în această hotărâre Ct.E.D.O. a menționat că „art. 7 urmează a fi interpretat și aplicat așa, cum rezultă din obiectul și scopul lui, și în așa mod, încât să se asigure o protecție efectivă împotriva urmăririlor și condamnărilor penale arbitrare ..." (vezi § 34 a hotărârii) Or, conform art. 15 din Ct.E.D.O. nu se îngăduie nici o derogare de la dispozițiile art. 7 din Convenție, chiar și în caz de război sau alt pericol public ce amenință viața națiunii (vezi în acest sens § 34 a hotărârii, extrasul din care se anexează – anexa nr.1).

Conform art. 14 CPC cu titlul „Actele judecătorești de dispoziție”

(1) La judecarea pricinilor civile în primă instanță, actele judiciare se emit în formă de hotărâre, încheiere și ordonanță.

(2) În formă de hotărâre se emite dispoziția primei instanțe prin care se soluționează fondul pricinii.

(3) În formă de încheiere se emite dispoziția primei instanțe prin care nu se soluționează fondul pricinii.

(4) Ordonanța judecătorească se emite la examinarea în primă instanță a pricinilor specificate la art. 345.

(5) Dispoziția judecătorească prin care se soluționează fondul apelului și recursului se emite în formă de decizie.

În afară de aceasta, conform art. 344 și art. 351 CPC, ordonanța judecătorească este un act judecătoresc de dispoziție, dat unipersonal de judecător în cazul pretențiilor specificate la art. 345 CPC, cu statut juridic special ce o deosebește de

hotărârea judecătorească prin care se soluționează fondul pricinii (vezi de exemplu art. 238-259 CPC ce reglementează hotărârea în procedura contencioasă).

Dispozițiile art. 307 Cod penal, prevăd ca infracțiune:

(1) Pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei **hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri** contrare legii ...

(2) Aceeași acțiune:

a) legată de învinuirea de săvârșire a unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave;

c) soldată cu urmări grave ...

Astfel, art. 307 Cod penal prevede în mod exhaustiv și exact actele judecătorești de dispoziție care pot fi pronunțate de către judecător cu bună-știință contrar legii (fapta prejudiciabilă), pentru a exista temeiul real al răspunderii juridice.

Odată ce fapta de pronunțare a ordonanței judecătorești nu este prevăzută la art. 307 CP RM, este neconstituțională tragerea la răspunderea penală pentru pronunțarea cu bună-știință a unei ordonanțe judecătorești contrare legii, conform art. 22 din Constituție și art. 7 din Ct.E.D.O.

În prezenta cauza penală, ex-judecătorul Liliana Andriaș în fapt se învinuiește de pronunțarea cu bună-știință a ordonanțelor judecătorești irevocabile din data de 26.11.2012 și 01.07.2013 contrare legii, iar de drept acțiunile ei au fost calificate ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, soldate cu urmări grave, prevăzută de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal.

La data de 27.01.2017, apărătorul ex-judecătorului Liliana Andriaș a adresat cerere procurorului Octavian Iachimovschi cu solicitarea de scoatere a învinuitei de sub urmărire penală cu clasarea procesului penal din motive că acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii.

Prin Ordonanța procurorului Octavian Iachimovschi din 29.01.2017 cererea apărătorului Marin Afanas a fost respinsă ca neântemeiată.

În cele expuse mai sus am menționat că dispozițiile art. 307 Cod penal prevăd în mod exhaustiv și concret actele judecătorești care ar trebuie pronunțate cu bună-știință de judecător contrar legii, pentru ca acțiunile sale să fie calificate ca infracțiune.

Odată ce ordonanțele judecătorești nu se includ în categoria de acte prevăzute la art. 307 Cod penal, tragerea la răspundere penală pentru fapta de pronunțarea a două ordonanțe, prin interpretarea extensivă de către procuror a noțiunii de ordonanță judecătorească ca și hotărâre și aplicarea prin analogie a noțiunii de hotărâre prevăzută de art. 307 Cod penal și în cazul ordonanțelor, este contrară art. 22 din Constituție și art. 7 din Ct.E.D.O.

De aceea, învinuirea adusă ex-judecătorului Liliana Andriaș privind pronunțarea cu bună-știință a ordonanțelor judecătorești irevocabile din 26.11.2012 și 01.07.2013 ca fiind contrare legii și calificarea juridică a acestor acțiuni în baza art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință a

unei hotărâri contrare legii, constituie interpretare extensivă defavorabilă a legii penale cu aplicare prin analogie a dispozițiilor art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, fapt ce contravine art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Ct.E.D.O.

Mai mult, învinuirea se bazează pe pronunțarea ordonanței judecătorești din 01.07.2013 însă aceasta nu este semnată de ex-judecătorul Liliana Andriaș, fapt stabilit și prin Nota informativă a Inspecției judiciare de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii anexată la actele cauzei penale.

Sub aspectul neconstituționalității art. 307 Cod penal aplicat în cauză, menționăm și faptul că membrul Consiliului Superior al Magistraturii dl. D. Visternicean, la adoptarea de către Consiliul Superior al Magistraturii a hotărârii nr. 623/26 din 29.09.2016, și-a expus în scris dezacordul privind pornirea urmăririi penale în baza art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal în privința a 16 judecători și ex-judecători (copia opiniei separate se anexează).

În baza acestor elemente în fapt și de drept consider că art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal în partea în care dispozițiile lui admit tragerea la răspundere penală a judecătorului pentru pronunțarea de către el cu bună-știință a unei ordonanțe judecătorești contrare legii, prin analogie cu infracțiunea de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, contravine art. 22 din Constituție și art. 7 din Ct.E.D.O.

De aceea consider că prin acuzația adusă ex-judecătorului Liliana Andriaș privind pronunțarea de către el cu bună-știință a ordonanțelor judecătorești irevocabile din 26.11.2012 și 01.07.2013 ca fiind contrare legii, calificată de către procuror în baza art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, procurorul Octavian Iachimovschi i-a încălcat dreptul ex-judecătorului Liliana Andriaș garantat de art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din C.E.D.O. de a nu fi condamnat pentru o faptă, care în momentul săvârșirii ei nu constituie o infracțiune prevăzută de lege, totodată procurorul a încălcat principiul inadmisibilității aplicării extensive a legii penale, în detrimentul persoanei, în special prin analogie.

3.2. Articolul 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal, în partea în care dispozițiile lui prevăd răspunderea penală a judecătorului pentru pronunțarea de către el cu bună-știință a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri irevocabile, neanulate de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege, însă declarată ca fiind contrară legii de către procuror sau organul de urmărire penală în mod arbitrar, contravin art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Ct.E.D.O., combinat cu art. 114, art. 116 alin (1) și (6), art. 119, art. 120 din Constituție și art. 6 § 1 din C.E.D.O.

Faptul că ex-judecătorul Liliana Andriaș a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevazute de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, doar în baza dezacordului procurorului sau a organului de urmărire penală cu soluția dată în procesul civil și a declarației arbitrare ale procurorului că actul emis de ex-judecător ar fi contrar legii, **încalcă dreptul ex-judecătorului la inviolabilitatea personală la îndeplinirea justiției, garantat la art. 116 al. (1) din Constituție raportat la principiile instituite la art. 114, art. 119, art. 120 din Constituție și Art. 6 § 1 din C.E.D.O.**

Ct.E.D.O. în hotărârea din 22.11.1995 în cauza S.W. versus Regatul Unit a statuat că din principiile de drept penal, garantate de art. 7 din C.E.D.O. rezultă că orice infracțiune trebuie să fie clar prevăzută de lege, totodată este necesar ca oricine să poată

înțelege din textul articolului respectiv în caz de necesitate care acțiune sau omisiune a lui atrage după sine răspunderea penală.

Curtea Constituțională, la fel, reeșind din aceste cerințe de „calitate a legii” în hotărârea nr. 3 din 23.02.2016 a subliniat că „... dispozițiile aplicabile cărora autoritățile le dau interpretări contradictorii, care se exclud reciproc, nu îndeplinesc cerința de „calitate a legii” impusă de Constituție și de Convenția Europeană” (vezi § 116 a hotărârii)

Dispozițiile art. 307 Cod penal nu corespund cerințelor de „calitate a legii” garantate de art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Ct.E.D.O.

Astfel, dispozițiile art. 307 Cod penal, atât în aliniatul (1) cât și în aliniatul (2), prevăd ca infracțiune pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri contrare legii.

Însă în art. 307 Cod penal nu este prevăzut clar și concret faptul dacă și actele judecătorești neverificate și neanulate în modul prevăzut de legea procesual civilă sau penală, dar declarate doar de către procuror sau organul de urmărire penală ca fiind contrare legii, pot constitui obiectul material al acestei infracțiuni.

În lipsa acestor clarități și concretizări în art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal, ținând cont de interpretarea dată de procuror, dispozițiile art. 307 CP RM, de jure admit răspunderea penală a judecătorului atât pentru pronunțarea de către el cu bună-știință a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri recunoscute ca fiind contrare legii și casate din acest motiv de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege, cât și pentru pronunțarea de către el a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri irevocabile neanulate de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege, însă recunoscută arbitrar ca fiind contrară legii de către procuror sau organul de urmărire penală.

Din aceste motive, în lipsa acestor clarități și concretizări în art. 307 Cod penal, considerăm că dispozițiile lui în partea în care admit tragerea la răspundere penală a judecătorului pentru pronunțarea de către el a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri irevocabile neanulate de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege, însă recunoscute ca fiind contrară legii de către procuror sau organul de urmărire în mod arbitrar contravin art. 114, art. 116 alin (1) și (6), art. 119, art. 120 din Constituție și art. 6 § 1 din C.E.D.O., fapt ce.

Astfel, conform Constituției:

- justiția se înfăptuiește în numele legii de instanțele judecătorești (art. 114 din Constituție);
- judecătorii instanțelor judecătorești sunt independenți, imparțiali și inamovibil, potrivit legii (art. 116 alin. (1) din Constituție);
- sacționarea judecătorilor se face în conformitate cu legea (art. 116 alin (6) din Constituție);
- hotărârile judecătorești definitive sunt obligatorii pentru toate autoritățile publice, printre care și pentru procurori (art. 120 din Constituție);
- împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și organele de stat competente pot exercita căile de atac, în condițiile legii (art. 119 din Constituție);
- procuratura reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertatea cetățenilor, conduce și exercită urmarea penală, reprezintă învinuirea în instanțele judecătorești în condițiile legii (art.124 alin (1) din Constituție).

Conținutul acestor norme constituționale mai detaliat este dezvăluit de Curtea Constituțională în jurisprudența sa de interpretare a lor.

Astfel, Curtea Constituțională în hotărârea nr. 22 din 05.09.2013 pentru controlul constituționalității unor prevederi referitoare la imunitatea judecătorului a statuat că:

„ Dispozițiile art. 114 și art. 116 alin. (1) din Constituție și art. 17 din Legea cu privire la statutul judecătorului, instituie principiul independenței judecătorului, fără de care este imposibilă o activitate autentică de înfăptuire a justiției. Realizarea principiului independenței judecătorului, pus la baza autonomiei autorității judecătorești, se asigură prin procedura de înfăptuire a justiției... prin declararea inviolabilității judecătorului...

...Esența independenței judecătorului rezidă în autonomia acestuia la adoptarea deciziilor judecătorești. Aceasta presupune că judecătorul urmează să fie ocrotit și să-i fie garantat că la judecarea cauzelor, atribuție conferită de Constituție el nu va fi supus persecuțiilor și nu va putea fi antrenată urmărirea penală pentru modul de interpretare a legii, de apreciere a faptelor sau evaluarea probelor, cu excepția „cazurilor de rea-credință”.”(vezi în §§50 și 59 a hotărârii)

Referitor la „cazurile de rea-credință” a judecătorului la adoptarea hotărârilor judecătorești, **Curtea Constituțională în hotărârea nr. 28 din 14.02.2010** a statuat că inadmisibilitatea punerii la îndoială a legalității deciziilor judecătorești este expres prevăzută de art. 120 din Constituție (vezi pct. 7.3 a hotărârii).

Principiul securității raporturilor juridice în opinia Curții Constituționale impune ca soluția judecătorului dată în mod irevocabil cu privire la un litigiu să nu fie repusă în discuție (vezi pct. 7.4 a hotărârii).

De asemenea, Curtea Constituțională a menționat că nici un alt organ al puterii de stat nu este în drept să verifice legalitatea hotărârilor judecătorești și să pună la îndoială forța juridică a actului judecătorec, cu excepția unei instanțe judecătorești competente conform legii în cazurile și modul stabilit de lege (vezi pct. 7 a hotărârii).

Tot în această hotărâre Curtea Constituțională a statuat că judecătorul poate fi tras la răspundere doar în cazul anulării hotărârii judecătorești defectuoase și constatării faptului că la examinarea cauzei judecătorul intenționat sau din intenție gravă a interpretat sau a aplicat neuniform legea (vezi pct. 7 a hotărârii).

Cu referire la actele internaționale privind independența judecătorului, Curtea Constituțională, în hotărârea nr. 26 din 11.11.2014 privind controlul constituționalității unor prevederi legale referitoare la imunitatea judecătorului, din nou a menționat „că independența judecătorului nu exclude angajarea responsabilității acestuia ea fiind realizată sub rezerva unei prudențe, determinate de necesitatea garantării libertății depline a judecătorului contra tuturor presiunilor induse.”(vezi §41 a hotărârii)

De asemenea și Consiliul Superior al Magistraturii, ca garant al independenței autorității judecătorești, consideră că nu poate fi tras la răspundere un judecător pentru pronunțarea unei hotărâri judecătorești irevocabile în situația în care hotărârea pronunțată de el nu a fost anulată în ordinea stabilită de lege.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa de interpretare a art. 6 §1 din C.E.D.O., a statuat că *„Principiul potrivit căruia un tribunal va fi prezumat lipsit de prejudecată personală sau parțialitate este de mult timp stabilit în jurisprudența Curții.*

El reflectă un element important al preeminenței dreptului și anume că verdictul tribunalului este definitiv și obligatoriu, cu excepția dacă este clasat de o instanță superioară ca urmare a unor neregularități sau inechități.

Acest principiu trebuie să se aplice în mod echitabil tuturor formelor de tribunal, inclusiv juraților. „(vezi §32 a hotărârii din 10.06.1996 în cauza Pullar versus Regatul Unit, precum și §§44-45 a hotărârii Ct.E.D.O. din 06.12.2005 în cauza Popov versus Moldova(2))

Codul de procedură penală și Codul de procedură civilă stabilește un șir de garanții procedurale care asigură respectarea acestor principii constituționale și convenționale și dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 § 1 din C.E.D.O.

Astfel, conform art. 16 alin. (1) și art. 19 alin. (2) Cod de procedură civilă, hotărârile, încheierile, ordonanțele și deciziile judecătorești definitive sunt obligatorii pentru toate autoritățile publice, printe care și pentru procurori și se execută cu strictețe pe întreg teritoriul Republicii Moldova. Hotărârea judecătorească emisă în pricina civilă poate fi controlată de instanța judecătorească competentă, în ordinea stabilită de prezentul cod (CPC) și de alte legi.

Conform Codului de procedură penală:

- procesul penal se desfășoară în strictă conformitate cu principiile și normele unanim recunoste ale dreptului internațional, cu tratatele internaționale la care R.M. este parte, cu prevederile Constituției R.M. și ale CPP (art. 7 alin. (1) CPP);

- condițiile speciale de urmărire penală și judecare față de anumite categorii de persoane, care beneficiază, conform legii, de un anumit grad de imunitate se asigură în baza prevederilor Constituției, tratatelor internaționale, prezentul cod și altor legi (art. 9 alin. (2) CPP);

- sentințele și alte hotărâri judecătorești în cauza penală pot fi verificate numai de către instanțele judecătorești respective în condițiile CPP (art. 25 alin. (6) CPP);

- urmărirea penală nu poate fi pornită, iar dacă a fost pornită nu poate fi efectuată și va fi încetată la orice etapă a procesului penal în cazul în care în privința unei persoane există hotărârea judecătorească definitivă în legătură cu aceeași acuzație (art. 275 pct. 7)CPP).

Astfel, conform acestor prevederi ale Constituției, jurisprudenței Curții Constituționale și jurisprudenței Ct.E.D.O., prevederilor Codului de procedură civilă și Codului de procedură penală, hotărârile judecătorești irevocabile au caracter obligatoriu pentru toate autoritățile publice, iar judecătorii se prezumă imparțiali la adoptarea lor.

Doctrina penală a Republicii Moldova, interpretând științific dispozițiile art. 307 Cod penal, consideră că pentru a aplica dispozițiile lui "este obligatotiū să existe o confirmare juridică a faptului, că hotărîrea, sentința, decizia sau încheierea este contrară legii. O astfel de confirmare o reprezintă casarea totală sau parțială a actului procedural corespunzător de către instanța ierarhic superioară" (vezi S.Brînză și V.Stati. Tratat de drept penal. Partea specială, vol II, Chișinău, 2005, pag. 780; A. Barbăneagră, V. Berliba s.a. Codul penal comentat și adnotat, ed. Cartier juridic, Chișinău, 2005, pag. 492)

De asemenea, sub acest aspect al problemei puse în discuție, menționăm și faptul că asemenea art. 307 din Cod penal al R.Moldova și art. 305 din Cod penal al Federației Ruse prevede ca infracțiune pronunțarea cu bună-știință a unei sentințe, hotărîri sau altui act judecătorec contrar legii.

Curtea Constituțională a Federației Ruse prin hotărârea nr. 23-П din 18.10.2011 a recunoscut ca neconstituțional art. 305 Cod penal al FR în partea în care dispozițiile lui admit pornirea urmăririi penale în privința judecătorului în baza art. 305 Cod penal al FR în cazul în care actul judecătoresc respectiv, pronunțat de către judecător a intrat în vigoare și nu este anulat în ordinea prevăzută de procedura penală.

În legătură cu aceste constatări, menționez și practica Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la răspunderea juridică a judecătorului pentru pronunțarea de către el a unui act judecătoresc considerat contrar legii.

Astfel, Consiliul Superior al Magistraturii prin hotărârile nr. 280/19 din 22.06.2010 și nr. 463/20 din 05.07.2016 a format o practică constantă conform căreia judecătorul nu poate fi tras la răspundere pentru pronunțarea unei hotărâri judecătorești irevocabile în situația în care hotărârea pronunțată de el nu a fost anulată în ordinea stabilită de lege.

Contrar acestei practici prin hotărârea nr. 623/26 din 29.09.2016 Consiliul Superior al Magistraturii a dat acordul la pornirea urmăririi penale în baza art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, în privința a 16 judecători și ex-judecători, pentru pronunțarea de către ei a unor ordonanțe judecătorești irevocabile, neanulate de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege, însă recunoscută ca contrară legii de către Procurorul General interimar E. Harunjen în sesizări la discreția lui. (vezi v. 1 f.d. 25-31)

În baza acestor elemente de fapt și de drept susținem că art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal în partea în care dispozițiile lui admit tragerea la răspundere penală a judecătorului pentru pronunțarea cu bună știință de către el a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri irevocabile, neanulate de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege, însă recunoscută ca fiind contrară legii de către procuror sau organul de urmărire penală în mod arbitrar **contravine art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din C.E.D.O. combinat cu art. 114, art. 116 alin (1) și (6), art. 119, art. 120 din Constituție și art. 6 § 1 din C.E.D.O.**

Afirmații cu privire la neconstituționalitatea art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal se confirm și prin practica de aplicare a art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal în cauza penală a ex-judecătorului Liliana Andriaș.

După cum am menționat mai sus ex-judecătorul Liliana Andriaș se învinuiește în principiu de pronunțarea cu bună-știință a două ordonanțe judecătorești contrare legii, iar în drept acțiunile lui au fost calificate ca infracțiuni de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, soldate cu urmări grave, prevăzută de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Ordonanțele judecătorești au fost emise **în baza prevederilor legale de la capitolul XXXV al Codului de procedură civilă, procedura în ordonanță**, au devenit executorii prin neatacare, fiind contestate prin obiecții depuse de către debitor abea la data de 23.12.2016, **obiecțiile fiind respinse ca neântemeiate de Judecătoria Chișinău, sediul Centru.**

Pentru a o învinui pe ex-judecătorul Liliana Andriaș în baza art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, procurorul Octavian Iachimovschi, contrar prevederilor art. 114, art. 116 alin (1) și (6), art. 119, art. 120 din Constituție, jurisprudenței Curții Constituționale și jurisprudenței Ct.E.D.O., prevederilor Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală, menționate mai sus, depășind atribuțiile sale ca procuror prevăzute de art. 124 din Constituție (neavând competență jurisdicțională de a verifica legalitatea și temeinicia actelor judecătorești de dispoziție) în mod arbitrar, personal a declarat

ordonanțele judecătorești irevocabile din din 26.11.2012 și 01.07.2013 ca fiind contrare Codului de procedură civilă și Legii cambiei nr. 1527 din 22.06.1993.

În ordonanța de punere sub învinuire a ex-judecătorului Andriaș Liliana din 27.01.2017 și în rechizitoriu, procurorul Octavian Iachimovschi a recunoscut în mod arbitrar ordonanțele judecătorești irevocabile ca hotărâri contrare legii indicând asupra faptului că a ajuns la o asemenea concluzie analizând și aprecind materialele cauzelor civile respective.

Conform art. 114 și art. 116 al. (1) din Constituție, jurisprudenței Curții Constituționale și jurisprudenței C.E.D.O., prevederilor Codului de procedură civilă și Codului de procedură penală, actele judecătorești de dispoziție irevocabile au caracter obligatoriu pentru toate autoritățile publice, iar judecătorii se prezumă imparțiali la adoptarea lor.

De aceea, caracterul irevocabil și obligatoriu al ordonanțelor judecătorești din 26.11.2012 și 01.07.2013 pronunțate de către ex-judecătorul Liliana Andriaș, garantat de art. 114 și art. 116 al. (1) din Constituție, constituie obiectiv condiția și prezumția de legalitate a acestora indiferent de faptul dacă în opinia procurorului Octavian Iachimovschi sau a altui reprezentant ai autorității de stat aceste ordonanțe judecătorești ar fi contrare legii sau folosite în diferite scopuri de către persoane neidentificate din state neidentificate.

Cele expuse confirmă cu certitudine faptul că la punerea sub învinuire prin ordonanță din 27.01.2017 și prin rechizitoriu a ex-judecătorului Liliana Andriaș în săvârșirea infracțiunii prevazute de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, procurorul O.Iachimovschi i-a încălcat dreptul ex-judecătorului Liliana Andriaș la inviolabilitatea personală în procesul înfăptuirii justiției, independența judecătorului la înfăptuirea justiției, garantat inclusiv în baza principiilor privind înfăptuirea justiției numai de către instanțele judecătorești, caracterul obligator al actelor judecătorești de dispoziție irevocabile și posibilitatea contestării acestora numai în baza legii, consacrate la art. 114, art. 116 alin. (1) și (6), art. 119, art. 120 din Constituție și art. 6 § 1 din Convenție E.D.O.

Mai mult ca atât, prin Legea nr.191 din 23.09.2016, în vigoare la 28.04.2017 a fost modificat art. 446 Cod de procedură civilă - *dispozițiile judecătorești care pot fi supuse revizuirii*, fiind introdus cuvântul "Ordonanțele", prin urmare legiuitorul recunoaște că noțiunea de ordonanță este diferită noțiunilor de „hotărâre, încheiere” or, art.307 Cod penal până în prezent nu este modificat și prevede expres actele judecătorești care cad sub incidența acestui articol.

Astfel, atât analiza juridică a dispozițiilor art. 307 CP în raport cu normele Constituției, cât și practica de aplicare a lor confirm cu certitudine neconstituționalitatea art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal sub aspectul analizat în acest compartiment al prezentei cereri.

III. HOTĂRÎREA SOLICITATĂ .

4. Curtea Constituțională prin hotărîrea nr. 2 din 09.02.2016 pentru interpretarea art. 135 alin. (4) lit a) și g) din Constituție a hotărât că în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legii ce urmează a fi aplicată la soluționarea unei cauze aflate pe rolul sau instanța de judecată este obligată la cererea părților sau din oficiu să sesizeze Curtea Constituțională.

Potrivit § 82-83 din aceeași Hotărâre, Curtea a reținut că judecătorul ordinar nu se va pronunța asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția normelor contestate, ci se va limita exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

1. Obiectul excepției intră în categoria actelor, cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție;

2. Excepția este ridicată de către una dintre părți sau reprezentantul acesteia, sau indică faptul că este ridicată de către instanța de judecată, din oficiu;

3. Prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;

4. Nu există o hotărâre anterioară a Curții, având ca obiect prevederile contestate.

Curtea reține că verificarea constituționalității normelor contestate constituie competența exclusivă a Curții Constituționale. Astfel, judecătorii ordinari nu sunt în drept să refuze părților sesizarea Curții Constituționale, decât doar în condițiile menționate la § 82.

Curtea Constituțională în pct. 3 a hotărârii nr. 7 din 13.02.2001 „Pentru controlul constituționalității prevederilor art. 82 și art. 223 din Codul de procedură penală, ”de asemenea a statuat că „*având în vedere dispozițiile art. 31 alin. (1) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, Curtea Constituțională exercită nu numai controlul constituționalității actelor normative contestate, dar examinează și sensul atribuit acestora în practică aplicării lor de către organele de drept* (vezi hotărârea publicată în M.O. nr. 19-20/6 din 22.02.2001).

Până în prezent nu este o hotărâre a Curții Constituționale, având ca obiect examinarea dispozițiilor art. 307 Cod penal și a practicii de aplicare a lor sub aspectele expuse în prezenta cerere.

Curtea Constituțională a examinat excepția de neconstituționalitate a art. 307 ridicată din oficiu de către Curtea Supremă de Justiție prin încheierea din 15.12.2016 în cadrul dosarului nr. 3-10/2016 (D. Manole versus Consiliul Superior al Magistraturii) pe motivul că art. 307 Cod penal este contrar articolelor 6, 22 și 116 alin. (1) din Constituție, aceasta fiind examinată sub alte aspecte decât cele invocate în prezenta cerere.

Ex-judecătorul Liliana Andriaș se învinuiește de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, constituționalitatea căruia se contestă prin prezenta cerere.

Codul penal este legea penală a R.M. și art. 307 din el intră în categoria actelor cuprinse în art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție.

Astfel condițiile de formă pentru sesizarea Curții Constituționale în cauză sunt întrunite.

Din aceste motive, în temeiul art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituție și conform hotărârii Curții Constituționale nr. 2 din 09.02.2016 pentru interpretarea art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția R.M., -

S O L I C I T :

1. Admiterea prezentei cereri.

2. De a sesiza Curtea Constituțională privind ridicarea excepției de neconstituționalitate pentru a verifica constituționalitatea art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal sub aspectele expuse în pct. 3, 3.1. și 3.2. a prezentei cereri, care contravin art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Ct.E.D.O. combinate cu art. 114, art. 116 alin (1) și (6), art. 119, art. 120 din Constituție și încalcă drepturile ex-judecătorului Liliana Andriaș

garantat de art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Ct.E.D.O., precum și dreptul lui la inviolabilitatea personală la înfăptuirea justiției garantat prin principiile instituite de art. 114, art. 116 alin (1) și (6), art. 119, art. 120 din Constituție și art. 6 § 1 din C.E.D.O.

3.În baza art. 7 alin. (3) Cod de procedură penală de suspendat examinarea cauzei penale în privința ex-judecătorului Liliana Andriaș, până la expunerea Curții Constituționale asupra sesizării.

Anexe:

1.Copia Opinei separate a membrului Consiliului Superior al Magistraturii Dumitru Visternican;

2.Copia încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 03.05.2017 privind ridicarea excepției de neconstituționalitate solicitată de avocatul Gheorghe Ulianovschi, în calitate de apărător al lui Gubenco Serghei;

Cu respect,

Avocatul Afanas Marin

în calitate de aparatori al ex-judecătorului
Andriaș Liliana

15.06.2017

